

Even helemaal los

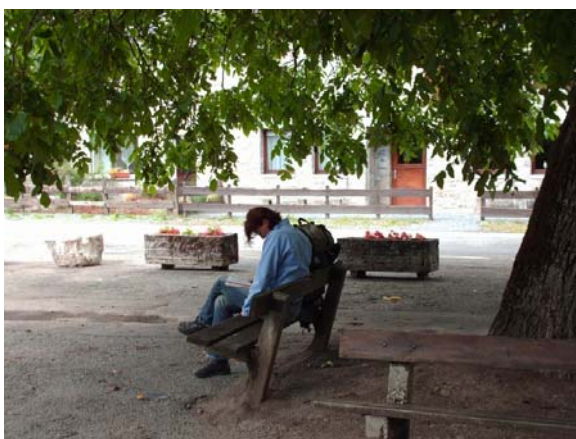
Ik ben al jaren lid van de club. Begin jaren '90 heb ik de rotsklimcursussen gevolgd in Sy en natuurlijk slaap je dan in de Tukhut. Ik herinner mij met name de gezelligheid van de Tukhut. Voor het eerst slapen in een echte berghut, en bijna lepeltje–lepeltje liggen met je vrienden, want het was maar wat druk in de hut met al die rotsklimcursussen in de buurt.

De sfeer in de Tukhut is mij altijd bijgebleven. Eigenlijk was dit hoe mijn bergsportleven destijds is begonnen. Niet heel fanatiek, u weet wel hoe dat gaat. Maar ik ben nog steeds lid van de NKBV, bezit geen koffers maar heb wel 2 rugzakken !!!

Eind jaren 90 getrouwd, beiden onregelmatig werk, ondertussen 3 kids, en dan komt het buitensportleven bij mij op een lagere prioriteit. Inmiddels heeft onze (oudste) dochter van 8 al enkele keren met veel plezier op de klimmuur gezeten, en vorig jaar zijn we met vrienden en hun kinderen naar Zwitserland geweest. Aldaar om de dag een tocht gemaakt door de echte bergen. En daar is eindelijk ook mijn vrouw besmet geraakt met het bergsport-virus. Gewoon met de rugzak door de bergen een tocht maken. Nog zonder overnachtingen in een berghut want met onder andere een kind van 1 jaar is dat nog even niet zo handig.

Die Tukhut bleef in mijn herinnering hangen. En dus kreeg ik onlangs het idee om, voor het eerst in heel lange tijd, samen met mijn vrouw er 'ns op uit te gaan zonder de kinderen. De Tukhut was zo gereserveerd bij het NKBV-hoofdbureau in Woerden. Nu nog onze drie kinderen voor het weekend onderbrengen. En vrijdag 22 juni zijn we dus met z'n tweeën vertrokken richting Sy, met twee volle rugzakken achter in de auto.

We werden in Sy van harte welkom geheten door patron Age, zijn vrouw en hun zoontje. Er waren maar tien gasten in de Tukhut wat ons uitstekend uitkwam, want we kwamen voor de rust. 's Avonds al een wandeling uitgezocht die uitstekend gedocumenteerd bleek te zijn. We kozen voor 'n Rondje Tukhut want daar zit ook een speurtocht bij die we dan in de nabije toekomst met de kinderen kunnen doen. Lekker lang slapen in 't Lenie Boeve lager, geheel voor ons tweetjes. En natuurlijk lekker uitgeslapen tot 08:30 uur (Als je kleine kids hebt, stel je de definitie van uitslapen na verloop van tijd een beetje bij...)

Bergsport OK, maar aan ontberen hebben we nu een broertje dood, dus we hadden een krat met brood, eieren, spek, trailsnacks en zelfs frisdrank bij ons. Dus na een stevig ontbijt om 11:30 uur op pad gegaan. Af en toe een buitje gehad en later onderweg geluncht met keks en chocopasta terwijl de benzinebrander onze koffie en soep verzorgde. Heerlijk in de regen genieten van de rust en guess what: toch je kinderen alweer missen Het kan.

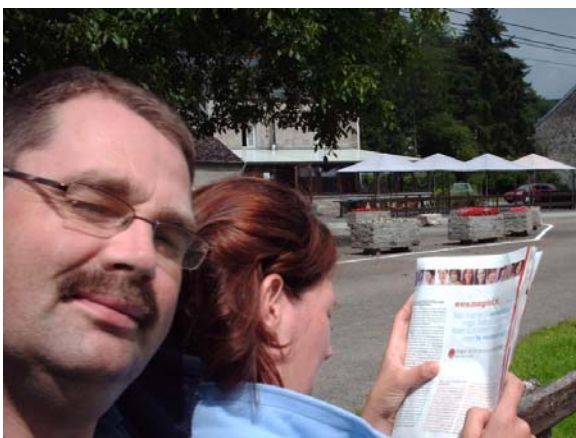
Drie uur later waren we alweer terug. Fraai hoor, de patron en z'n gezin waren zelf nog op pad. Moesten we voor de Tukhut onder de walnotenboom (vraag 1 van de speurtocht!) verpozen. Dan maar lekker op het bankje een boek lezen en kijken naar de kanoënde mensen die voorbijvaren op de Ourthe. Moeders viel zelfs tegen mij in slaap. En dat ze dat zomaar kon, vond ik geweldig !!!

Het avondeten was voor ons een combinatie van een MRE (Meal Ready to Eat) en een iets meer culinair gebeuren (twee pannen!) van ragout en rijst. Na de afwas lekker weinig doen. Verder in het boek, volgende wandeling uitzoeken, en samen met "vechtgenote" wat diepte-beschouwingen over onze relatie gehouden. Doorgaans hebben we, met al die dagelijkse beslommingen, weinig tijd voor dergelijke momenten.

De volgende dag weer uitgeslapen en na het ontbijt de patrons nog geholpen met het schoonmaken van de Tukhut. Eigenlijk konden we de lunch ook nog in de Tukhut gebruiken, zo laat gingen wij pas op pad voor onze tweede wandeling: "Even naar de bakker in Hamoir".

Na een paar honderd meter gelijk 60 hoogtemeters. Dit kwam voor mij toch aardig in de buurt van de ontberingen waar ik inmiddels niet meer zo'n fan van ben. Maar enkele prachtige vergezichten later, zaten we na twee uur op de brug over de Ourthe te genieten van een lekkernij van "De bakker in Hamoir" die gelukkig ook op zondag open is.

Daarna langs de Ourthe teruggelopen naar de Tukhut. We twijfelden af en toe of we nog wel op het pad liepen, zo weinig is het kennelijk gebruikt. Maar de prima routebeschrijving was ook dit keer weer overduidelijk. En na 3.5 uur waren we terug. We wisten dat de patron nog lekker op pad was met z'n gezin, dus de rugzakken konden zo weer achterin de auto geladen worden en na een lekker koud blikje fris, gingen we "frisch und munter" weer naar huis.

Toch wel heel lekker hoor: Een actief weekendje in de Ardennen, zo zonder de kinderen, ook al mis je ze. En het moet gezegd: Die goeie ouwe Tukhut heeft nog niets van zijn unieke gezelligheid verloren. Dus wat mij betreft: Tot de volgende keer.

Marcel Lancée